

af den modsatte Mening. Jeg er af dem, der tro, at det er en uretfærdig Betsatning, som sker igjennem Tollden. Dette er mit Standpunkt, og fra dette var det et unaturligt Stade, man indtog i 1873, da man vedtog denne Lov. Det er derfor saa naturligt, at det, jeg kalder godt, kalder de Andre slet og omvendt i dette Spørgsmaal. Dette Standpunkt, som de andre Herrer indtage, og hvis Hovedmand er vor høitærede Finantsminister, fører f. Ex. med sig, at de ville have dobbelt Skat af visse Jorder her i Landet. Det var ikke nok, at man betalte Hartkornsskat af Jorden overalt; vovede man at dyrke Tobak paa en Jord, skulde ogsaa den Plante, der dyrkedes derpaa, beskattes, det vil altsaa sige: en dobbelt Betsatning af denne Jord. Det Samme er Tilfældet indirekte med Røedyrkingen. De Folk, der dyrke Røer, komme til at faae Mindre for dem derved, at Sukkerroefabrikkerne blive beskattede; thi bleve de ikke beskattede, kunde de give Mere for Røerne, end naar de skulle udvebe en Skat af det Udbytte, de faae deraf. Det er altsaa ogsaa her indirekte en dobbelt Betsatning af Jorden. Det er dette, som de Herrer kalde et naturligt Standpunkt at staae paa, og jeg veed meget godt, at der er Mange, der staae paa det, men jeg veed ogsaa, at der er mange Mænd ligesom jeg, der paa Valgdagen ere traadte op og have sagt: Vi ere imod den høie Toldbeskatning, og vi ville forsøge ved ethvert Middel at faae Toldbeskatningen nedsat og lagt over paa dem, der have Raad til at betale igjennem Formue og Indkomst. Fra vort Standpunkt er det derfor unaturligt at gaa ind paa en Lov af denne Art, som lægger en Skat paa visse Produkter, for at ikke Tollden skal blive formindsket. Nei! ser De, mine Herrer, fra mit Standpunkt og fra deres, som dele det, er det naturligt, at man undergraver i Principet Tollden; man søger at gjøre Toldindtægten af visse Produkter saa lille som muligt, thi da kan man lettere faae Modparten til at gaa ind paa at skaffe de samme Midler tilveie ad anden Veie. Jeg bekjender mig til den Grundsetning, at jeg vil gjøre, hvad jeg kan, for at faae Tollden til at give saa Lidt som muligt, fordi jeg vil have, at, hvad der kommer til at mangle, skal lægges paa Formue og Indkomst. Altsaa fra mit Standpunkt er det naturligt, at jeg er imod en Lov, der lægger en Skat paa visse Produktioner og de Produkter, som deraf fabrikeres. Det ærede Medlem for Sørg Amt's 3die Valgkreds (Lauber) staaer principielt paa samme Standpunkt som Ministeren. Dog siger han, at vi maa sørge for, at der kan komme lidt mindre ind i Told, der man slaas af 1½ Million eller noget Lignende, og Ministeren har jo ogsaa sagt, at han er tilbøjelig til at gaa ind paa det Samme; Forskjellen er kun, at han vil gjøre det i smaa Skridt, og de Andre i større Skridt, men principielt staae de paa samme Standpunkt, og derfor er det saa naturligt, at det ærede Medlem er en Støtte for

Ministerens Anskuelse og var med at kritisere mig. Men de, der staae paa mit Standpunkt, begaa den største Inkonsekvens ved at være med til at støtte Toldindtægterne i uformindsket Omfang, og det skal jeg tillade mig at fremhæve ved enhver Leilighed, hvor denne Sag ellers kommer frem, at man her er gaaet lige imod sin egen Anskuelse, forsaavidt man har bibragt sine Vælgere den Tro, at man vilde hjælpe til at skaffe Tollden bort. Det er at sige Et paa Valgdagen og at gjøre det Modsatte her; men naturligvis er det slet, uden at man rigtig veed det, og jeg skal tillade mig at sige, hvorfor jeg saa godt kan forstaa det. Nu kommer jeg nemlig til et andet tredie Medlem (Kruuse), som var meget ivrig i at udtale sig mod, hvad jeg har sagt, og som for Næsten udtalte sig saa vidtløftig, at det ikke er mig muligt at finde Skjærnen i alt det Meget, han fremførte, og derfor maa han ikke tage mig det ilde op, at jeg ikke kan gaa ind paa det. Desfordi denne Sag senere kommer for, og jeg har vel Tidenden, skal jeg nok tillade mig at imødegaa, hvad han der har sagt; men Et vil jeg dog sige, og det er, at det lod til, at det ærede Medlem stod paa, hvad man kunde kalde Mindretallets Standpunkt. Dette er ikke saaledes at forstaa, at det ærede Medlem misundte Noget Noget, men han stod paa det Standpunkt, at det var ikke værd at gaa ind paa at begunstige de nuværende Fabrikker, thi derved kunne nogle Kapitalister komme til at tjene Noget, som han sagde, paa Almenvællsets Bekostning. Saavidt jeg husker, sagde det ærede Medlem noget Saadant, men han maa tilgive, at jeg ikke saa nøje kan erindre det. Men desfordi han havde staaet paa samme Standpunkt som jeg, at han nemlig vilde have, at vi skulde have direkte Betsatning paa Formue og Indkomst for at tilveiebringe, hvad der kommer til at mangle i Toldindtægten, som vi selv ved Lov søge at formindste eller ved Lov kunne faae formindsket — hvis han staaer paa dette Standpunkt, hvilket jeg ikke veed — saa siger jeg, at saa opofferer han sit Princip af Frygt for, at disse Kapitalister skulle komme til at tjene Noget. Det gaar ham akkurat som den bekjendte Hund, der gif over et Båndløb, og hvor han staaende oppe paa Broen faae sit Billede med et Skjolden i Munden; han vilde have det andet Ben ogsaa, saa gaabede han for at gribe efter det og tabte det Ben, han havde i Munden. Det ærede Medlem taber sit Princip, han gaar Ministerens Grinde, han gjør akkurat det Modsatte af, hvad han burde gjøre, hvis han stod paa mit Standpunkt. Men for ikke at sammenblande mig med det ærede Medlem, vil jeg sige, at, hvis jeg havde udtalt mig som saa, at jeg ikke vilde gaa ind paa en saadan Reform, ikke vilde gaa ind paa en Lov i den Retning som den her foreliggende, fordi jeg var bange for, at Kapitalisterne skulde tjene Noget derved, saa havde jeg baaret mig lige saa klogt ad som den Hund, der vilde snappe efter det